demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Nº 34, Catalunya 9 de Novembre

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

a qui serveix la campanya antiterrorista?

LCR
IV internacional

1 La LCR considera que la campanya contra el terrorisme, de
i que formen part les manifesta-
ions convocades pel dia 10, té fina-
tats obertament reaccionàries. Amb
argument de "defensar i consoli-
ar la democràcia" es pretén mobi-
tzar els treballadors i la població
n una línia de recolzament de
aparell policial heredat del fran-
uisme, la existència i l'actuació del
ual és una amenaça constant sobre
s llibertats conquerides i un obsta-
le per la seva ampliació. Al mateix
emps es tracta d'aconseguir la con-
ança i el recolzament envers les
orces Armades, presentant-les com
garantia de democràcia. Alhora,
uan els promotors d'aquesta creua-
a afirmen que *no tan sols* son ne-
essàries mides de tipus policial
ontra el terrorisme, estàn donant
arta blanca a la política repressiva
el govern d'UCD, a les seves mides
ntiterroristes que recauen de ma-
era especial sobre la classe treballa-
ora i el poble. Com a mostra, la
ituació d'Euskadi: ocupació poli-
ial, controls i registros massius,
etencions indiscriminades.

La ressolució contra el terrorisme
ue acaben d'aprovar el dia 8 totes
s forces parlamentàries, amb l'ex-
epció del grup basc, és il.lustratiu
l respecte. Aquesta ressolució dóna
a lliure a la repressió guvernamen-
l, a la restricció de les llibertats i
l perfeccionament de les institu-
ions repressives. Així, pels diri-
ents reformistes "defensar i conso-
dar la democràcia" significa enfor-
r l'aparell estatal i les mides re-
ressives.

2 Però l'abast reaccionari de la campanya contra el terrorisme
o s'atura aqui. A Euskadi existeix
n descontent generalitzat envers la
onstitució, perque no reconeix els
rets nacionals dels bascos. Aques-
, junt a la pervivència de les insti-
ucions repressives, és la causa que
limenta el terrorisme i manté a
uskadi en una situació de tensió i
e violència. L'orientació que han
res els dirigents reformistes no es una solució. S'han col.locat del cantó de l'aparell repressiu i la repressió, *es col.loquen també del cantó del centralisme contra el poble basc.*

Així defensen un projecte de Constitució que nega expressament el dret d'autodeterminació, el dret a que el poble basc decideixi d'una vegada per totes el seu propi futur sense traves de cap mena. Per aquesta via no desapareixerà la violència, la tensió i el terrorisme a Euskadi, perque aquesta Constitució manté vives les causes que provoquen el terrorisme.

Aqui radica la gran mentida de la campanya d'intoxicació intimidatòria dirigida a identificar a aquells que s'oposen a la Constitució amb els terroristes, que pretén reduïr totes les alternatives al fals dilema: "Constitució o Terrorisme". *Els qui han elaborat aquesta Constitució i volen la seva aprovació són responsables del que avui passa a Euskadi, de que el terrorisme existeixi i augmenti.*

3 Els dirigents reformistes afirmen que el terrorisme és el responsable de que augmenti l'agitació de l'extrema dreta i de que aquesta pugui realitzar accions com la manifestació massiva de fa uns dies a Madrid. *La LCR considera que els actes terroristes tenen avui efectes molt negatius per la lluita de la classe obrera;* confonen els treballadors, afavoreixen la seva desmobilització, suministren a la burgesia la coartada per a incrementar la repressió i restringir les llibertats. I això facilita l'agitació de la extrema dreta. *Però els dirigents reformistes tenen una responsabilitat de primer ordre en que l'extrema dreta s'atreveixi a aixecar el cap cada dia amb més energia i capitalitzi al seu favor la confusió existent.*

La política de consens ha portat a una Constitució amb greus restriccions a la llibertat i que es un obstacle en el camí cap el socialisme. Aquesta política porta a proposar pactes socials i a recolzar ressolucions contra el terrorisme, augmentant així la capacitat d'acció de la burgesia, produeix la confusió entre els treballadors i els desmobilitza, negant-se a impulsar unitàriament la lluita pels seus interessos, els dirigents reformistes permeten que l'extrema dreta es creixi, impedeixen que aquesta sigui escombrada d'arrel dels llocs privilegiats que encara ocupa.

4 Aquestes raons ens porten a oposar-nos a la campanya antiterrorista actual. Es tracta de preservar els treballadors de la confusió i de la misèria ideol.lògica. Contra tota mena de xovinisme, defensem la solidaritat amb el poble basc i la seva lluita per l'autodeterminació. Combatim el centralisme i la repressió, ens neguem a donar cap recolzament a l'aparell repressiu. Ens oposem a que es confongui els treballadors convertint en al.liats seus a aquells que han estat, són i seràn els seus enemics. Ens oposem radicalment a la Constitució i no acceptem l'intimidació que per així se'ns fa.

Som contraris doncs a les manifestacions antiterroristes convocades pel dia 10. *Els treballadors no poden, ni han de mobilitzar-se amb fins reaccionaris*. Per això *cridem a no acudir a les manifestacions*. Però estem per la mobilització, per l'acció unida dels treballadors pels seus propis interessos. Contra les causes que provoquen el terrorisme, pels drets nacionals, contra la repressió, la depuració de les institucions repressives i el seu desmantelament, contra la crisi econòmica i l'atur... Als sindicats i llocs de treball cal que els obrers es pronunciin contra la campanya antiterrorista i les seves manifestacions, han de discutir la conveniència d'un tipus de mobilització que els uneixi i faci forts.

Secretariat Nacional
de Catalunya

El debat sobre la Constitució a CC.OO.

Al COMBATE nº 127 apareixia un article explicant la propera aparició d'un document firmat per vuit membres de CC.OO. de Catalunya (alguns d'ells de la Comissió Executiva) que explicava una posició existent dins de Comissions, cadascuna de les seves branques i localitats, contraria a la Constitució. Explicava les raons per estar en contra, fonamentades sobretot en que negava o restringia les llibertats democràtiques, nacionals i sindicals i barrava el pas al socialisme. Plantejava també quina hagués tingut de ser la posició de CC.OO. de recolzar la mobilització i no el "consensus" amb la burgesia per aconseguir una Constitució que garantitzés les plenes llibertats i no fos un fré a l'avenç cap el poder dels treballadors. La proposta que es feia era que el sindicat hauria de pronunciar-se mitjançant un debat democràtic pel rebuig d'aquesta Constitució Monàrquica i reaccionària. El document pretenia servir -i així ho deia a l'encapçalament- per aportar els elements necessaris al debat democràtic que els òrgans de direcció del sindicat havien decidit portar a terme.

Però aquest document amb les firmes no ha pogut tirar endavant. La raó és l'oposició total de la direcció de la CONC a que es portés el debat, la prohibició expressa a que es difongués el document i l'amenaça de sancions als que el signessin.

Tenen por a la lliure discussió

Per explicar aquesta actitut de la direcció majoritària de CC.OO., clarament antidemocràtica, cal valorar algunes de les raons que els han portat a fer això. La primera, encara que sigui una "perogrullada", és que la direcció no és democràtica en els seus mètodes de direcció del sindicat. Al 1er Congrés de CC.OO. de Catalunya, vem valorar que l'ambient que va haver-hi, malgrat no ser cap model de democràcia interna dins els sindicats, era un pas endavant en la mida que permetia expressar-se a les minories pressents al Congrés. Aquesta actitut positiva s'havia mantingut més o menys fins ara, el que feia que, encara que existissin profundes divergències i a la llum del dia hi hagués un bon i comú clima de treball del qual els més beneficiats eren els treballadors i les mateixes CC.OO. Però tants anys de pràctiques burocràtiques, producte directe dels mètodes estalinistes als quals ara diuen renunciar, portats a terme per la direcció de CC.OO. i la seva fracció hegemònica, el PSUC, no podien borrar-se de cop i els avenços en la democràcia eren sobretot el resultat d'una lluita d'anys que sectors importants de CC.OO. haviem portat per fer d'elles un sindicat plenament democràtico.

Aquest clima es va trencar de manera brusca en el darrer període, justament polaritzat entorn el tema del document sobre la Constitució. Per qué?. La resposta és prou clara: la Confederació convoca de forma urgent i extraordinària una reunió del Consell Federal per discutir el tema del terrorisme. A partir d'aqui es llença una forta ofensiva dins de Comissions en forma de campanya contra el terrorisme. I dins d'ella, tant la direcció de CC.OO. com el PSUC han intentat sistemàticament associar el tema del terrorisme al de la Constitució. Sense masses arguments convincents per a poder defensar una Constitució reaccionària tracten de plantejar el fals dilema: dir SI a la Constitució és dir NO al terrorisme, es dir SI a la democràcia i dir NO a la dictadura i el feixisme. L'article d'en López Bulla a la premsa fa uns dies és prou eleqüent. Tot això és plenament fals i la prova està en que els més fervents defenssors de les llibertats democràtiques rebutgem aquesta Constitució precisament perque impideix assolir-les plenament.

CC.OO. no ha de ser el monopoli de ningú

Justament per això, la direcció de Comissions ha vist que existia la possibilitat de que importants sectors del sindicat recolzessin aquesta posició de rebuig a la Constitució, per antidemocràtica, i reclamessin les plenes llibertats polítiques, sindicals i nacionals que no contempla, sino que retalla. El document servia per afavorir aquesta dinàmica, i per contes d'enfrontar-s'hi amb arguments polítics defensant la seva posició i borint un ampli debat democràtic dins de CC.OO., han preferit fer callar les "veus discordants" prohibint la difussió del document i llencant una ofensiva general contra els signataris i les posicions que dins del sindicat estàn pel rebuig, impedint així el debat i el posicionament de tots els afiliats sobre un tema tant important com la Constitució.

El que en aquest tema no vulguin permetre l'expressió, és molt grau. La direcció de CC.OO. dóna -i ho diu públicament- molta importància al tema en qüestió. Diu que el sindicat ja s'ha posicionat donant el vot SI. Es veritat que el Consell Confederal primer i el Consell Nacional després s'han decantat pel SI. Així ho reconeix el document que en cap moment amaga la posició del sindicat ni pretén arrogar-se la representativitat del mateix, deixant la seva posició a títol individual. Però és fals afirmar que el sindicat s'hagi posicionat pel vot SI. Quins debats s'han portat entre els afiliats sobre aquesta posició?. Amb quins debats i posicions de la base del sindicat varen comptar els dos òrgans esmentats per afirmar ja que el sindicat està definit pel SI i que ningú no pot expressar-se en contra?. Es correcte que els òrgans discuteixin i plantegin discussió a la base, però no pas per acceptar sense pensar tot el que ens vingui dels òrgans, sinó precisament perque es discuteixi i es posicioni. Es clar que això no és pas l'exemple d'un sindicat democràtic, com clarament es defineixen les CC.OO.

Els propis Estatuts justament, a proposta de la mateixa majoria al Congrés, reconeixen aquesta possibilitat d'expressió dins del sindicat, i fins i tot de forma pública, sempre que no es faci en nom del sindicat sino a títol individual. Per qué es diu això als Estatuts?. Per figurar i perque quedi bonic, o perque es reconeix que és una norma de funcionament democràtic elemental?. En altres temes s'ha pogut, i ha estat correcte i ha ajudat al debat, tothom ho reconeix, a l'expressar les diferents posicions, sobretot dins del sindicat i en el mateix "Lluita Obrera", com a expressió clarament democràtica de cóm el sindicat ha de conduir els debats; però sobre el tema de la Constitució se'ns nega aquest dret. Les causes a que obedeix estàn ja explicades. Les conseqüències seràn negatives pel conjunt de CC.OO. i per tots els treballadors.

Així estàn les coses. El que està passant de cap manera pot servir per donar un pas enrera en els avenços cap a la democràcia dins de CC.OO. L'actitut a l'hora de treure el document ha estat correcte des del començament. S'ha anat a informar a la direcció del projecte de tréure'l i se li va portar després de publicat. Les raons de procediment no poden encubrir les raons polítiques que hi ha per sota.

Per això a totes i cadascuna de les instàncies de CC.OO. ha d'haver-hi un pronunciament clar en favor de la democràcia interna dins del sindicat, per la llibertat d'expressió.

Un debat sobre la Constitució és urgent tirar-lo endavant i en ell cal que s'hi puguin expressar, com s'hi estàn expressant, totes les possicions, perque els afiliats puguin escoltar àmpliament les raons dels qui no accepten aquesta Constitució, i també les alternatives que hi presenten. D'això només se'n pot derivar un benefici per la classe obrera, i també per l'enfortiment de les Comissions Obreres.

Joaquim Nieto

Els gais pel dret d'associació

Legalització del FAGC

La trajectòria del moviment gai a l'Estat espanyol i especialment a Catalunya com a punta de llansa, es caracteritza en la seva curta història per la formació de diversos fronts d'alliberament homosexual adscrits a les diferents nacionalitats i regions. L'actual moment és encara de consolidació. L'activitat d'aquests grups -avui en dia il.legals- ha consistit en la pròpia organització, en un treball de conscienciació popular sobre la sexualitat i en una acció política al carrer demanant l'abolició de les lleis repressives de l'homosexualitat. En aquest procés el moviment gai ha anat prenent consciència de sí mateix al sentir-se protagonista d'aquells actes públics amb el conseqüent impacte als medis de comunicació.

Els fruits doncs fins avui consisteixen en la mateixa construcció dels Fronts i en la capacitat d'actuació desplegada, en un tímid retrocés de la repressió (expedients i expulsió de varis policies municipals agressors de gais i travestis a Barcelona, anul.lació de tots els processos judicials per "perillositat social" als jutjats de la ciutat comptal, autorització guvernativa d'alguns actes...) i en un cert avenç polític donada l'evident tolerància policial cara a aquells Fronts i les relacions existents amb la majoria de forces polítiques d'esquerra així com les converses empreses recentment amb els governs "preautonomics" d'Euskadi i Catalunya.

Malgrat tot, no s'ha aconseguit cap de les reivindicacions específiques que el moviment gai ve exigint des de la seva aparició. Es en aquesta situació gairebé "d'impasse" que ha calgut replantejar la tàctica a seguir, i, des d'una postura antire-pressiva (o defensiva) i sense deixar-la del tot, el moviment pot pendre per primera vegada la iniciativa exigint un dret concret -el d'associació- que en sí mateix pressuposa ja contradir aquella mateixa legislació repressiva en matèria de sexualitat encara vigent.

Amb la petició de legalització dels Fronts d'Alliberament homosexual el moviment gai no només planteja una lluita per ampliar i consolidar les llibertats democràtiques, sinó que llença una alternativa assumible al mateix temps per totes les forces populars i la consecució de la qual ha de suposar una àmplia campanya unitària de debat i informació pública, campanya a on potser sigui tant important el contingut cultural sobre la sexualitat i la participació que s'aconsegueixi, com l'objectiu final de la legalització.

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya convoca doncs les organitzacions de joves, de dones, de treballadors en general per tal de portar als barris, a les fàbriques, facultats i instituts el debat ideol.lògic i les reivindicacions pròpies d'aquesta sexualitat mutilada que patim.

El FAGC crida especialment a tots aquells i aquelles que avui tenen un lloc a ocupar a les nostres rengleres, perque la lluita que portem endavant no es només política sinó que, com a front unitari i solidari amb el moviment obrer amb el seu projecte revolucionari, no ens constituim com una alternativa de poder i això permet que també intentem desenvolupar una activitat de realització personal i col.lectiva.

PER LES PLENES LLIBERTATS D'EXPRESSIÓ I D'ASSOCIACIÓ

PER UNA LLIURE SEXUALITAT:

LEGALITZACIÓ DEL FAGC

Per a qualsevol contacte, ajuda econòmica o avís per a xerrades o actes públics escriviu a:
Apartat de Correus 2830
Barcelona
(sense més indicacions)

L'Autònoma de nou en lluita

Per la llibertat dels estudiants detinguts

El divendres 3 de novembre eren detinguts a Barcelona, on vivien plegats, els estudiants de la Universitat Autònoma, Angel Guillén, José Sáinz i José Abel Casado, com a consequència immediata d'una onada de detencions produides al Pais Basc i més en concret, al seu poble d'origen, Tudela, després d'una manifestació pel trasllat de presos bascos de Burgos a Euskadi. Les acusacions pretenen implicar-los amb un supost "comando de información" d'ETA-militar, amb la mort dels militars a Madrid el juliol passat, i d'una o altra manera de forma plenament arbitrària per la manca de proves i que més aviat sembla obeir a l'exasperació davant l'ineficàcia de l'acció policial, i la prova evident la tenim en l'autèntic clima de terror desencadenat per en "Conesa y sus muchachos" enviats espacialment al Nord.

Es davant aquestes indiscriminades detencions que la reacció dels estudiants de l'Autònoma fou immediata. Només es va conèixer la notícia el dilluns dia 6 i es realitzaren ja petites assemblees informatives que per la tarde i els dies següents es convertiren en assemblees de prop del miler de persones, composades per estudiants de diferents facultats, per professorat i també pel PND que es trobava en vaga per les seves reivindicacions desateses per la Junta de Govern. Les primeres mides que es varen prendre varen ser la redacció d'un comunicat firmat per l'Assemblea en que s'exigia la llibertat immediata pels companys i la derogació de la Llei Antiterrorista (que els hi ha estat aplicada). Després es va realitzar una concentració davant el Rectorat per tal de pressionar la Junta de Govern a que recolzés el comunicat (el que evidentment no va acceptar); el mateix van fer els estudiants de nit.

El dimecres dia 8 tingué lloc una nova assemblea en la que es denunciaren les brutalitats repressives al Pais Basc, la mort d'un supost militant d'ETA i el judici contra l'actor Sagaseta, sent gairebé unànim la condemna a la manifestació "antiterrorista" del dia 10. Es decidí l'atur total a partir de les 12 de migdia per tal d'evitar la desmassificació de la Universitat, i es crearen a continuació Comissions amb tasques concretes (contrainformació per "metros", barris, AA.VV..., extensió i coordinació amb altres Universitats, etc.) amb la funció de sensibilitzar l'opinió pública davant la campanya d'intoxicació empresa per la dreta i els partits reformistes.

Com en el cas dels Joglars, el moviment estudiantil ha reaccionat viva i enèrgicament davant aquestes agressions i ha estès també la crítica a les campanyes "antiterroristes" i a aquesta Constitució que no ve sino a legalitzar de fet la repressió del tipus que aquests dies s'està veient a Euskadi. Cal que segueixi per aquest camí buscant però el lligam més estret amb el moviment obrer per tal de no caure en l'aillament que el convertiria en un pur detonant sense metxa.

Pep Roca